

ת"פ 58869/12/13 - מדינת ישראל נגד עמיאל יוסף

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 58869-12-13 מדינת ישראל נ' יוסף
בפני כב' השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עמיאל יוסף

הנאשם

הכרעת דין

בית המשפט מודיע על זיכוי הנאשם מכתב האישום

רקע

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של החזקת אגרופן שלא כדין. בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 29.4.2009, השתתף הנאשם בתגרה, במהלכה החזיק במכנסיו אגרופן ברזל.
2. הנאשם כפר במיוחס לו, תוך שטען כי מדובר בחלק ממסכת של אירוע במהלכו הותקף על ידי אחד השוטרים, וככל הנראה אגרופן "הושתל" במכנסיו. לפיכך, נשמעו ראיות, כאשר ההגנה זימנה עדים, במסגרת פרשת ההגנה, על מנת לבסס טענה זו.

דין והכרעה

3. במסגרת פרשת התביעה, העיד השוטר איתי אופיר (להלן: "אופיר"), לגבי תפיסת האגרופן במכנסיו של הנאשם, לאחר שעצר אותו כמשתתף בקטטה:
- "בתחנת הראל ביצעתי חיפוש על החשוד אשר לציין כי הזדהה ע"פ ת.ז. כעמיאל (חיים) יוסף בעל ת.ז. 021959713 יליד 1986. תפסתי בכיס ימין של מכנסיו אגרופן מברזל תפסתי אותו כמוצג משטרתי. שאלתי את החשוד למה הוא צריך את האגרופן והחשוד ענה לי "אני לא יודע". את האגרופן מברזל הכנסתי לתוך מעטפה משטרתית, אשר חתמתי עליה את שמי שם משפחתי תאריך של היום תכולה ושם החשוד ומסרתי אותה לידי

החוקר הריאל" (כך במקור, ת/1).

4. הנאשם, במהלך חקירתו במשטרה וכן בבית המשפט, לא הכחיש כי נתפס במכנסיו אגרופן, אך טען שאינו יודע כיצד הגיע אליו (ת/3 ש- 12, 25, עמ' 9 ש- 17-13 לפרו').
5. המאשימה הציגה בבית המשפט מעטפה ובה אגרופן (ת/4), אשר לטענתה נתפס כאמור לעיל. לאחר ששקלתי את הראיות שהוצגו לפני, אני קובע כי המאשימה לא עמדה ברף הראיות הנדרש, על מנת להוכיח כי האגרופן שהיה במעטפה זו, הוא האגרופן שנתפס על ידי אופיר:
- א. אופיר העביר את המוצג לשוטר בשם "הריאל", לגביו לא הוצגה כל ראיה.
- ב. השוטרת נועה שגב, רשמת מוצגים, קיבלה את המוצג, כחודש לאחר תפיסתו, מידי השוטרת מתי אמסלם (עמ' 7 ש- 12-9 לפרוט').
- ג. המעטפה בתוכה היה המוצג, איננה נושאת כל תרשומת של אופיר, כפי שפירט לעיל בת/1 (ראו ת/4), ומכאן שאין מדובר במעטפה אליה הוכנס המוצג על ידי תופס האגרופן.
- ד. טופס רישום המוצג, אשר נכתב על ידי השוטרת מתי אמסלם, עוסק באגרופן אשר נתפס מחשוד בעל שם משפחה זהה, אך שם פרטי וכן מספר תעודת זהות שונים.
- ה. בהתאם לטופס רישום המוצג שהובא לבית המשפט, מדובר באגרופן אשר החשוד ממנו נתפס, אחז אותו בידו, זאת בשונה מתיאורו של אופיר.
6. בהתבסס על קשיים ראייתיים אלה ואחרים, טען בא כוח הנאשם טענת "אין להשיב לאשמה". טענה זו נדחתה על ידי בית המשפט, תוך ציון שהנמקות החלטה זו ימסרו בהכרעת הדין.

סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982, קובע כדלקמן:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בענין..."

מדובר במצב בו, אף אם ינתן מלוא האמון והמשקל הראייתי לראיות שהוצגו מטעם התביעה, אין בהן כדי לבסס הרשעה. בשלב דיוני זה, בית המשפט אינו שוקל מהימנות ואינו מעניק משקל ראייתי, אלא מניח כי הראיות שלחובת הנאשם, ואף "שבר" עדות או ראיה - יזכו למלוא האמון והמשקל הראייתי (ראו י' קדמי, **על סדר הדין בפלילים (חלק שני)**, תשס"ט-2009, 1446).

הפסיקה התייחסה לדלות ראיות, המספיקות על מנת לדחות את טענת ההגנה לפי סעיף 158 לחוק :

"כדי לחייב נאשם להשיב על האשמה אין צורך אלא בראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה, שפרטיה הובאו בכתב האישום, ודי בקיומה של מערכת ראיות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת הראיות על שכם הנאשם"

(ע"פ 141/84 מדינת ישראל נ' טובול, פ"ד לט(3) 596, 606 (1985)).

7. במסגרת בחינת המקרה הנדון, עולה מת/1 כי הנאשם החזיק בכיס מכנסיו באגרופן, זאת לאחר שהיה מעורב בקטטה במקום ציבורי. בנוסף, מהודעת הנאשם עולה, כי אכן נתפס בכיסו אגרופן, אך אינו יודע כיצד הגיע לשם (ת/4, ש-12, 25).

בהתבסס על ראיות אלה, אין לקבוע כי במקרה הנוכחי מדובר באחד מאותם מקרים בהם לא הוצג "בדל ראייה" לאחד מיסודותיה העיקריים של העבירה או שהסתבר על פניו "כי כל הראיות שהובאו על-ידי התביעה הן כה בלתי-אמינות עד שאף ערכאה שיפוטית בת-דעת לא היתה מסתמכת עליהן", נסיבות ש"הן חריגות ומכאן גם שההזדמנויות אשר בהן ייעשה יישום מעשי של כלל הפרקטיקה הזו, יהיו נדירות" (ע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' רפאל כחלון, פ"ד לב(1) 170 (1977), פסקה 6).

האם הכלי שנתפס אצל הנאשם הוא אגרופן?

8. בשונה מהגדרת סכין, המופיעה באופן מפורש בסעיף 184 לחוק העונשין, המחוקק לא הגדיר מהו "אגרופן" הנאסר בהחזקה שלא למטרה כשרה, מחוץ לתחום ביתו או חצריו של אדם.

פרשנות לשונית ותכליתית, מגדירה אגרופן ככלי המורכב על אצבעות כף היד, ומטרתו היא להכות ולהעצים את המכה (ראו ע"פ (ב"ש) 9058-10-11 מדינת ישראל נ' ירוסלב מזריאני, (21.3.2012)).

9. כפי שפורט בסעיף 5 לעיל, המאשימה לא הוכיחה כי הכלי שהוצג בבית המשפט הוא הכלי שנתפס בכיס מכנסיו הנאשם. העדים היחידים שהבחינו בכלי זה, הם השוטר אופיר והנאשם. השוטר הריאל, אשר קיבל לידיו את הכלי מידי אופיר, לא העיד ולא הוגש כל מסמך שנרשם על ידו.

עיון מעמיק בעדויות עדים אלה, מעלה כי אין בהן כל תיאור של הכלי, או התייחסות לצורתו, למעט כינויו "אגרופן מברזל" (ת/1). אופיר לא תיאר בדו"ח הפעולה או בבית המשפט, את הכלי אותו כינה "אגרופן", וכן לא התבקש להסביר מהי כוונתו במילה "אגרופן". כפי שכלים מסוימים יוגדרו על ידי עדים שונים כ"סכין", אך לא יענו להגדרת החוק ל"סכין", כך עולה ספק האם הכלי שתואר במקרה הנדון "אגרופן", אכן עונה להגדרה שלעיל; כפי שלא די באמירה של עד כי נאשם איים עליו, בלא פירוט של המילים שנאמרו, כך עולה ספק סביר האם המילה "אגרופן" אכן עונה להגדרה שלעיל.

ספק זה הינו ספק סביר, המשמש לזכות הנאשם, ומכאן שהמאשימה לא הוכיחה מעבר לספק סביר כי הנאשם

החזיק באגרופן, שלא למטרה כשרה.

10. יצוין כי הרקע שביקש בא כוח הנאשם להוכיח, לפיו הנאשם הוכה ונפצע על ידי אחד השוטרים המעורבים, וכחלק מכך "הושתל" האגרופן על גופו, עוסק בארועים אשר התרחשו, כביכול, לאחר תפיסת האגרופן במכנסי הנאשם. בהתבסס על הראיות שהוצגו לפני, לא מצאתי ביסוס ראייתי ראוי לטענת הקשר שנרקם בין השוטרים, על מנת לפגוע בנאשם. ראיות שהוגשו על ידי ההגנה, נ/4 ו-נ/5, אינן תומכות בגרסת הנאשם כי הותקף על ידי אחד השוטרים. יודגש שוב, כי בהתאם לכלל הראיות שהוצגו, ואף לגרסת הנאשם, תפיסת האגרופן קדמה לתקיפתו, כך לטענתו, על ידי שוטר אחר מזה שתפס את האגרופן. לפיכך, ולמעלה מהדרוש, אני דוחה את גרסת הנאשם כי הכלי "הושתל" במכנסיו על ידי שוטר, במהלך אירוע בו הוא הותקף על ידי שוטר אחר.

ניתן בזאת צו להשמדת המוצג.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, ט' טבת תשע"ה, 31 דצמבר 2014, במעמד הצדדים